

důvodná. Nař. rozhodnutí totiž svůj odmítavý výrok opřelo o názor, že rekurs, o němž bylo judikováno, čelí proti usnesení vlády z 19. ledna 1922, vybírání dávky schvalujícímu, v kterémžto směru by rozhodování zem. výboru ovšem nepřislušelo. Než rekurs, jak z jeho obsahu nade vší pochybnost jest patrné, brojil výslovně jen proti usnesení obecní správ. komise z důvodu, že usneseným opatřením jsou nájemníci nad snesitelnou míru a bez skutečné potřeby obecního hospodářství zatěžováni, a rekurs vůbec ani nemohl na zřeteli míti vládní usnesení z 19. ledna 1922, neboť o tomto vládním usnesení dověděli se poplatníci teprve z rozhodnutí zv-u z 22. dubna 1922 (a). Rekurs tedy zřejmě bral v odpor akt obce, jímž tato rozhodla se dávku vybírat pod podmínkou, že k tomu příslušným orgánem bude dáno svolení. Žal. úřad, ač rekurs tohoto obsahu měl před sebou, rozhodoval, jakoby rekurs měl obsah jiný, i jest jeho rozhodnutí, které nevyřizuje návrhu opravného prostředku — mělo o zákonnosti obecního usnesení rozhodnouti s hlediska rekurse uplatňovaných hospodářských důvodů — vadným. Tato vadnost řízení byla pak způsobena mylným právním názorem žal. úřadu, jakoby schvalovací pravomoc vlády po rozumu §§ 28, 35, odst. 3 a 59 zák. z 12. srpna 1921 č. 329 Sb. činila zbytečnou funkci, usnášeti se o vybírání dávek k úhradě výdajů obce, kterážto funkce však ve skutečnosti podle § 24 cit. zák. za všech okolností zůstává vyhražena zastupitelstvu obce.

Proto slušelo rozhodnutí prvé (a) zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Druhé rozhodnutí (b), jež stížnost bere v odpor, odmítlo jednati o st-lovu rekursu z důvodu, že prý čelí proti schvalovacímu aktu vlády z 25. listopadu 1921. Poněvadž však stížnost k nss podaná, jdoucí do merita věci, proti tomuto odmítacímu důvodu stížného bodu neformuluje, jest nepřípustnou (§ 18 zák. o ss) i slušelo ji odmítnouti (§ 21 téhož zák.), při čemž nikterak nepadá na váhu, že žal. úřad při závěru svého výroku podotkl — jaksi k vnitřnímu uspokojení st-lovu ohledně merita věci — že v odpor braným usnesením obecní správní komise ze 14. února 1922, redukujícím již usnesenou roční dávku na půlletní, nemohli městští poplatníci býti dotčeni ve svých právech, neboť touto poznámkou neodvolává se rozhodovací důvod pro vyřčenou aliminaci.

Tím výrok nss-u jest odůvodněn.

Č. 3268.

Školství: Rodičům nepřisluší právní nárok, aby jejich děti byly připuštěny k hospitaci na státní škole střední.

(Nález ze dne 20. února 1924 č. 2508).

Věc: Karel P. v Ch. proti ministerstvu školství a národní osvěty (odb. rada Ant. Prchlík) o hospitaci dcery na státním ústavě středoškolském.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Žádost Karla P., advokátního úředníka v Ch., aby jeho dcera Jiřina P., abiturientka dívčího lycea v Ch., směla se zúčastniti po dva roky jako hospitantka při vyučování v VII. a VIII. třídě stát.

reál. gymnasia v Ch. a doplniti tak svoji způsobilost pro složení maturitní zkoušky na jmenovaném gymnasiu, zamítl žal. úřad rozhodnutím ze 14. října 1922, kteréž bylo straně intimováno bez odůvodnění. Když Karel P. opětovně svoji žádost, podotýkáje, že mu důvody zamítavého rozhodnutí nebyly oznámeny, byly z nařízení zšr-y v Praze žadateli ony důvody intimovány spolu s dotazem, zdali i po jejich seznání trvá na své opětované žádosti. Důvody uvádějí, že podle platných předpisů lze připustiti k hospitování v některých předmětech toliko zapsané privatisty (privatistky) nebo žáky mimořádné, ale v daném případě nejde o privatistku ani o žákyni mimořádnou. Žadatel vzav důvody na vědomí prohlásil, že na své žádosti trvá. Na to žal. úřad rozhodnutím ze 4. prosince 1922 žádost znovu zamítlo a výrok byl st-li intimován bez udání důvodů.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost vycházejíc z názoru, že st-li přísluší právní nárok na to, aby jeho dcera, která nemůže splniti podmínky pro pravidelné přijetí do VII. neb VIII. třídy stát. reál. gymnasia, byla připuštěna jakožto hospitantka t. j. mimořádná žačka, zúčastňující se v ústavu jen posloucháním školního vyučování (výn. ministerstva kultu a vyučování z 19. ledna 1909 č. 96), namítá, že odepřením tohoto připuštění v tomto svém nároku byla dotčena. Avšak st-l uvedeného nároku neodvozuje z nějakého pozitivního předpisu, nýbrž spokojuje se s tím, že poukazuje k tomu, že jediná prý v této věci vydaná norma, t. j. výnos min. škol. a nár. osvěty z 2. listopadu 1921 č. 102.818 věst. č. 158 tohoto nároku nevyplývá.

Po názoru nss-u nelze právem tvrditi, že by existoval právní nárok rodičů, aby jejich děti byly připuštěny k hospitaci na středoškolském ústavu státním.

Vyslovilť sice nss ve svém nář. Boh. 930 adm. právní zásadu, že každý, kdo náleží do kruhu osob. jichž potřebám veřejný ústav má sloužiti a jenž splní předpoklady příslušnými předpisy žádané aneb z věci samé plynoucí, má subjektivní nárok, aby on, resp. jeho děti byly připuštěny k návštěvě stát. gymnasia, když jsou splněny podmínky pro přijetí stanovené. Tento svůj názor opřel nss o normu zákonnou povahu mající, kterouž jest organizační osnova pro gymnasia a reálky schválená cís. nař. ze 16. září 1849 č. 393 ř. z. (§§ 59 a násl.) a to přihlížeje zejména k tomu, že tu proti odepření připuštění žáka k návštěvě ústavu straně přiznává se právo odvolati se k zšr-ě. Avšak právě z § 59 č. 1 a 2 i §§ 60 a 61 leg. cit. vysvítá, že se může strana odvolati jen proti odepření přijetí žáka, a to, jak cit. č. 1 § 59 výslovně uvádí, jen proti přijetí pravidelnému; jde zřejmě o žáky řádné ať do školy docházející či privatisty, podrobené i zkoušení, při kterýchž se zjišťuje znalost předmětů podle ustanovené pro příslušnou třídu osnovy. Tací žáci musí vyhověti přesně ustanoveným podmínkám pro přijetí do prvé neb určité vyšší třídy ústavu (§ 50 č. 1 a §§ 60 a 61). Naproti tomu v § 65 organizační osnovy obsaženo jest zákonné pravidlo týkající se přijímání žáků mimořádných, mezi něž náležejí žáci, kteří nebyli pravidelně, jak svrchu podotčeno, přijati, tudíž i takoví, již se zúčastňují jen posloucháním školního vyučování, bez účastenství na zkouškách t. j. právě t. zv. hospitantů. Podle vyřčeného zákon-

ného pravidla smí se díti přijímání takových žáků toliko výjimkou z platné zásady, že jich nelze přijmouti a v důsledku toho proti odepření přijetí zákon nějakého oprávněného prostředku nepřiznává. Předpis cit. § 65 žádnou pozdější, zákonnou moc mající normou nebyl změněn, naopak četné pozdější ministerské výnosy jej opakují resp. předpokládají neb alespoň nic jemu se přičícího nenormují (výn. býv. min. kultu a vyučování ze 4. srpna 1853 č. 6750, z 1. července 1859 č. 9846 a z 27. února 1870 č. 50.355 i výn. min. školství ze 14. června 1919 č. 25.819, z 24. dubna 1920 č. 21.334, věstník č. 52 i z 2. listopadu 1921 č. 102.818 věst. č. 158).

Nepřísluší-li však st-li právní nárok, na jehož základě stížnost brojí proti nař. rozhodnutí, jest stížnost bezdůvodná, nebylo třeba obírat se dalšími jejími námitkami a slušelo ji zamítnouti.

Č. 3269.

P o š t a: * Poštovní poplatky jsou sice úplatou rázu veřejnoprávního, nejsou však veřejnými dávkami ve smyslu § 111 úst. listiny; mohou býti nově stanoveny i změněny pouhým nařízením.

(Nález ze dne 20. února 1924 č. 2848).

V ě c: Jan H. a spol. na K. V. (adv. Dr. Rich. Aron z Prahy) proti ministerstvu pošt a telegrafů (min. rada Dr. Jos. Farský) o předložené z nevyplacených poštovních příkazek.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lů z výměru ředitelství pošt a telegrafů v Praze z 30. ledna 1922, jímž bylo uznáno, že st-lé jako odesílatelé poštovních příkazek různými adresáty nepřijatých jsou povinni zaplatiti z nich t. zv. předložené částkou 1 K z každého kusu.

O stížnosti do rozhodnutí toho podaných a vytýkajících jemu nezákonnost uvažil nss toto:

V první řadě slušelo zamítnouti námitku žal. úřadu, dovozující nepřipustnost stížností z nedostatku předpokladů § 2 zák. o ss. Stížnosti jsou podány do rozhodnutí žal. úřadu jako úřadu správního a tvrdí se v nich, že rozhodnutí toto jest nezákonné a že jím bylo st-lům v jejich právech ublíženo. Tím splněny jsou všechny předpoklady, jež § 2 zák. o ss pro připustnost stížnosti požaduje. Otázka, zda rozhodnutí to skutečně odporuje zákonu, zejména též, zda úřad právem založil výrok svůj na té či oné normě, může býti již jen předmětem věcného jeho zkoumání.

Žal. úřad opírá rozhodnutí své o ustanovení § 2 A I. č. 18 vl. nař. z 9. prosince 1921 č. 449 Sb. St-lé namítají v první řadě neplatnost tohoto nařízení tvrdíce, že sazebníkem, jak nazývají cit. vl. nař., možno stanovit jen výši už zavedeného poplatku, nikoliv však zaváděti poplatek nový, který není již stanoven zákonem nebo dosud platným poštovním řádem. Dosud platný poštovní řád stanoví však v § 168, že předložené se vybírá pouze tehdy, byl-li poštovní příkaz nebo příkazka vyplacena.